

РЕШЕНИЕ

№ 43072

гр. София, 22.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в
публично заседание на 01.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Биляна Кирилова, като разгледа дело номер **4956** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. 84, ал. 3 вр. чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).
Образувано е по жалба на Д. К. С., [дата на раждане] в [населено място], Л., гражданин на С., арабин, адресно регистриран в [населено място], С., мюсюлманин - сунит, ЛНЧ [ЕГН] против Решение № 2819 от 31.03.2025 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ - МС), с което е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут в Република Б., поради липса на основанията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.
В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се, че при постановяването му са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Сочат се и противоречия с приложимия материален закон. Според жалбоподателя, административният орган не е обсъдил всички относими факти към личното му положение, а данните за актуалната обстановка в района, в който е живял до напускане на държавата си по произход са оценени неправилно. Застъпено е становище за наличие на достатъчно обективни данни, обуславящи заявените опасения от преследване, релевантни на търсената закрила, по смисъла на чл. 8 от ЗУБ. С позоваване на решение на СЕС е обоснована тезата за наличие и на предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Твърди се, че административният орган необосновано е приел относими към обстановката на сигурност обстоятелства за друг район на територията на С. към положението в област Х. където е живял жалбоподателят. Посочено е, че според общодостъпната информация в този район продължават да се водят военни сражения и гражданската война е в достатъчно активна фаза. От съда се иска да отмени обжалваният административен акт като постановен в нарушение на

изискванията на чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК.

Жалбоподателят не се яви в съдебното заседание въпреки своевременното уведомяване за провеждането му.

Ответникът, чрез процесуалния си представител – главен юрисконсулт Е. Х. оспорва жалбата като неоснователна и счита, че следва да бъде отхвърлена. Застъпва становище, че в конкретния казус направеният извод в обжалваното решение за липса на основания за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на кандидата за закрила Д. С. е съответен на материалния закон и на неговата цел. Позицията се и на данните от представените в съдебното производство актуални към 03.04.2025 г. и 19.05.2025 г. Справки за обществено политическото и икономическо положение в Сирийска арабска република, изготвени от Дирекция «Международна дейност».

Софийска градска прокуратура не е изразила становище по жалбата и не участва със свой представител в съдебното заседание.

Настоящият съдебен състав на Административен съд – София-град, въз основа на приложените доказателства и становището на страните, прие за установено от фактическа и правна страна:

Административното производство е образувано по молба заведена с вх. № 4346 от 16.10.2024 г. по описа на РПЦ - Х., рег. № УП 35227 от 16.10.2024 г. (л. 64) депозирана от Д. К. С., [дата на раждане] в [населено място], Л., гражданин на С., с искане за предоставяне на международна закрила в Република Б.. Молбата е подадена чрез Дирекция «Миграция» при Министерство на вътрешните работи след наложена със Заповед УРИ № 5392 ПАМ – 3558 от 07.10.2024 г., издадена от началник сектор «Оперативен дежурен център» - СДВР, принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 вр. чл. 41, т. 1 от Закона за чужденците в Република Б. – «Връщане до страна на произход» (л. 66).

Самоличността на жалбоподателя е установена с Декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, поради не представяне на валидно издадени документи за самоличност от държавата по произход (л. 41). В присъствието на преводач на разбираем за кандидата за закрила арабски език са попълнени Евродак дактилоскопна карта (л. 48) и регистрационен лист (л. 47 и л. 62 – л. 63). Информирани са за процедурата, която ще се следва в производството по молбата за закрила, за правата и задълженията, които има, както и за последиците при неспазване на задълженията (л. 43 – л. 44, л. 53, л. 54 – л. 58, л. 60 – л. 61). Жалбоподателят е уведомен за организациите, които предоставят правна и социална помощ на бежанци и чужденци, търсещи закрила в Република Б. с приемни в ДАБ при МС (л. 59). Връчена му е Покана за провеждане на интервю на 19.12.2024 г. в РПЦ – [населено място] (л. 45). С Решение № 4273 от 15.10.2024 г. (л. 46) Д. С. е настанен в РПЦ - [населено място],[жк].

На 19.12.2024 г. с Констативен протокол е документирано неявяването на кандидата за закрила на насроченото интервю (л. 36). Към преписката е приложена Докладна записка вх. № 168 от 24.01.2025 г. на гл. специалист в Отдел ПНСД, съдържаща информация за чужденци напуснали самоволно РПЦ - Х. (л. 32), сред които под № 13 е отбелязано името на жалбоподателя Д. К. С. и е отразено, че е в неизвестност от 21.01.2025 г.

На 25.02.2025 г. е изготвено Предложение от младши експерт в РПЦ – Х. за прекратяване на производството образувано по молбата за закрила на Д. К. С. поради неявяване на определената дата за интервю – 19.12.2024 г. и не посочване на обективни причини за не изпълнение на това задължение в продължение на повече от 30 дни (л. 30). На 27.02.2025 г. жалбоподателят се е явил в РПЦ Х. и му е връчена отново покана за провеждане на интервю (л. 27),

На 28.02.2025 г. в присъствие на преводач от арабски език е проведено интервю, документирано с приложен към преписката Протокол (л. 23 – л. 26). В същия е отразено, че Д. С. е напуснал държавата си по произход – С. на 27.09.2024 г. заедно с група от още 15 човека, преминавайки

нелегално границата с Т.. След кратък престой от 3 дни са влезли на територията на Б. на 01.10.2024 г. С пристигането си в [населено място] е подал молба за закрила в Б..

Жалбоподателят е отрекъл да е подавал молба за закрила и/или искане за разрешение за пребиваване на територията на друга държава членка на ЕС, а и по време на престоя в Т.. Посочил е, че е кюрд по народност, мюсюлманин – сунит. Уточнил е, че е роден в Л., защото по това време баща му е работил там и че до напускане на държавата си по произход е живял заедно с родителите си в [населено място], където са се установили през 2002 г. след завръщането им от Л.. Заявил е, че и понастоящем родителите му и неговите братя живеят в [населено място].

Като причини за напускане на държавата си по произход кандидатът за закрила е посочил водените въоръжени сблъсъци, честите бомбандировки, опасенията от предстояща мобилизация, въпреки нежеланието му да воюва, почти ежеседмичните отвличания и кражби в района, в който е живял. Д. С. е отрекъл да е преследван заради етническия си произход или изповядваната религия, както и да е членувал в религиозни организации. Декларирал е, че има завършено средно образование и е работил като електротехник. Посочил е, че не е служил в армията и не е преминал военно обучение. Уточнил е, че районът на [населено място] се контролира от редовната армия и когато е напускал Идлиб през есента на 2024 г. е видял ислямистки въоръжени групировки, въпреки че е отрекъл лично той да е контактувал с техни представители. Жалбоподателят не е заявил спрямо него да са отправяни заплахи. Посочил е, че не е бил задържан, съден и осъждан в държавата си по произход. Заявил е, че през 2012 г. след бунт в училището, в което е учил, срещу управлението на Б. А., е бил бит на следващия ден от войници от редовната сирийска армия. Изразил е мнението си, че не вярва С. да има добро бъдещо развитие, а за себе си категорично е посочил, че не желае да се върне в родината си. Кандидатът за закрила е заявил, че желае да получи закрила в Б., защото е спокойна и хубава държава.

Въпреки това, седмица след провеждане на интервюто, Д. С. отново е напуснал РПЦ – Х., без да уведоми администрацията на ДАБ – МС за мястото, на което ще пребивава (Докладна записка вх. № 442 от 07.03.2025 г. – л. 21).

Към преписката е приложено становище от Специализирана дирекция «М» на Държавна агенция «Национална сигурност» - рег. № М-164 от 08.01.2025 г. (л. 35), в което е посочено, че ако отговаря на изискванията на ЗУБ, ДАНС не възразява към този момент гражданинът на С. Д. К. С. да получи закрила в Б..

Към административната преписка е приложена Справка, изготвена от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС, относно актуалната към 14.03.2025 г. обществено политическа обстановка в държавата по произход (вх. № МД-02-159 от 14.03.2025 г. – л. 16 – л. 20).

В Становище рег. № УП 35227 от 18.03.2025 г. (л. 14) интервюиращият орган при ДАБ – МС след преценка на приложените доказателства по преписката е направил Предложение да се откаже предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя Д. К. С..

С оспореното в настоящото производство Решение № 2819 от 31.03.2025г. председателят на ДАБ – МС, на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4, е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на Д. С. като е приел, че не е имал проблеми основани на етническата си принадлежност или заради изповядваната религия, включително и с официалните власти, с представители на армията или полицията. Възпроизведени са твърденията му по време на интервюто, че не е бил задържан, арестуван, съден или осъждан, както и че не е заплашван лично, и не му е оказвано физическо или психическо насилие. Административният орган е посочил, че принадлежността към определен етнос обикновено не е достатъчно съществено основание, за да се предостави статут на бежанец, а за установяване на обстоятелствата, визирани в чл. 8 от ЗУБ е необходимо наличие и на личен елемент. Данните за личното положение на кандидата са

анализирани и според критериите за преследване, въведени с разпоредбата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, както и в чл. 1А от Женевската конвенция. Прието е, че в заявените причини за напускане на държавата по произход не са обективирани твърдения за физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които да са били насочени лично спрямо кандидата за закрила или членове на семейството му, и в този смисъл не съществува риск и от бъдещо преследване, по смисъла на чл. 8, ал. 2 – ал. 5 от ЗУБ. Не са установени обективни данни за наличие на отрицателните предпоставки по чл. 8, ал. 7 и ал. 8 от ЗУБ. Поставен е акцент върху заявеното по време на интервюто доброволно напускане на държавата по произход, което е прието като предпоставящо единствено желание за по - добър живот, но не и за наличие на необходимост от закрила на територията на друга държава. В този аспект е посочено че, според § 62 от Глава II на Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на ВКБООН, мигрантът е лице, което по причини различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно е напуснало страната си, за да се засели другаде.

Въз основа и на информацията в представената справка от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ - МС относно обществено политическото и икономическото положение в държавата по произход, административният орган, позовавайки се и на разширенията при тълкуването на понятията «смъртно наказание», «екзекуция», «тежки посегателства», визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, е посочил, че липсват обективни данни, за да се предостави хуманитарен статут на чуждия гражданин, доколкото не е налице риск при завръщането му в страната да стане жертва на тежко посегателство от посочения вид, включително на нечовешко или унизително отношение и наказание, упражнено от който и да е от субектите по чл. 9, ал. 2 от ЗУБ. С позоваване на данни за актуалната обстановка в С., отразени в приложената Справка вх. № МД-02-159 от 14.03.2025 г., изготвена от Дирекция «Международна дейност» е прието, че не са налице основания за предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателя Д. С. и на предвиденото в чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ основание. В този смисъл, е отразено, че на 08.12.2024 г. бунтовниците от ислямистката групировка «Х. Т. ал Ш.» в сътрудничество със съюзни бунтовнически фракции са навлезли в Д. и в същия ден президентът Б. А. е напуснал С.. На 29.01.2025 г. А. ал Ш. е назначен за временен президент на С., суспендирана е Конституцията от 2012 г. и е разпуснат парламента. На 02.03.2025 г. новите власти са обявили сформирането на седемчленен комитет за изготвяне на конституционна харта за управление на прехода към демокрация, а усилията на управляващите са насочени към възстановяване на страната и нейните институции. Цитирани са данни на ВКБООН от 06 март 2025 г., според които считано от 08.12.2024 г. 303 400 сирийци са се върнали в С., а в периода 27.11.2024 г. – 26.02.2025 г. – 885 294 вътрешно разселени лица също са се върнали по домовете си. Посочено е, че според Сирийската обсерватория за правата на човека общият брой на жертвите при сблъсъците между силите за сигурност и подкрепящите предишното управление на Б. А., е достигнал 1 311 души. Възпроизведено е изявление на временния президент от 09 март 2025 г. за сформирана «независима комисия», която «да разследва нарушенията срещу цивилни и да идентифицира отговорните за тях» и отправеният призив за национално единство. Отразено е, че на 13 март 2025 г. временният президент е подписал конституционна декларация, която обхваща петгодишен преходен период, а специалният пратеник на ООН за С. е приветствал «ходовете към възстановяване на върховенството на закона», отбелязвайки, че «това развитие потенциално запълва важен правен вакуум». Въпреки, че е отчетена съществуващата несигурност и не достатъчна стабилност във всички райони на територията на страната, е направен категоричен извод, че липсват данни за безогледно насилие. При липса на обоснован страх от преследване, включително и на индивидуализирани заплахи за живота на кандидата,

административният орган е посочил, че за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут е необходимо безогледното насилие на територията на страната да е изключително. Отчетено е, че не само, че няма подобни данни, но и категорично с оглед на заявеното от жалбоподателя, че семейството му продължава да живее в С. необезпокоявано, както и самият той до момента на напускане на страната, при евентуалното му връщане той ще може да продължи да живее и да води нормален начин на живот заедно с близките си. С тези аргументи е обоснован извод за липса на предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, доколкото не съществуват сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено поради присъствието си на територията на държавата си по произход, Д. С. би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут на територията на друга държава. Отчетено е и че липсват предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9, чл. 9 ал. 6, а и на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ.

Декларираното нежелание на кандидата за закрила да служи в сирийската армия е преценено съобразно разпоредбите на Глава V от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на ВКБООН. Посочено е, че въпреки задължителната военна повинност в С., дезертьорството макар и криминално наказуемо престъпление не се счита за преследване, а лице, което е избягало от военна служба единствено поради неприязън или от страх от участие в сражения не е бежанец. За да са относими към релевираните опасности от преследване е посочено, че е необходимо изпълнението на военната служба да е съпроводено с участие във военни действия, противоречащи на действителните политически, религиозни или морални убеждения или на валидни съображения на съвестта, каквито не са заявени, а и не са установени по отношение на кандидата за закрила Д. С.. Направен е категоричен извод, че анализът на приложените писмени доказателства не дава основание да се приеме, че при връщане в държавата на произход животът и здравето му ще бъдат застрашени на някое от основанията, предвидени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, или ще бъде подложен на изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унизително отнасяне или наказание.

Въз основа на тези факти, съдът прие за установено от правна страна:

Жалбата е процесуално допустима – депозирана е в предвидения в разпоредбата на чл. 84, ал. 3 от ЗУБ преклузивен срок (Решението е връчено на жалбоподателя на 25.04.2025 г., а жалбата е заведена на 07.05.2025 г. - л. 5). Подадена е от лице с правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на съдебен контрол за законосъобразност административен акт.

Разгледана по същество – жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореното Решение е постановено от компетентен административен орган. Издадено е в писмена форма, при спазване на административно -производствените правила и правилно прилагане на материалния закон, в съответствие с неговата цел.

От приетите, неоспорени от страните доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено на разбираем за него език (*арабски*) за реда, който ще се следва в производството по подадената молба за международна закрила, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (*чл.58, ал. 8 от ЗУБ*). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е предоставена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си, като за целта му е бил осигурен преводач. В приложения протокол, с който е документирано проведеното интервю, жалбоподателят с подписа си е удостоверил липсата на възражения и необходимостта от допълнения в съдържанието му. В съответствие с изискването на чл. 73 от ЗУБ, молбата е разгледана индивидуално, а на кандидата за закрила е предоставена възможност да изложи свободно и добросъвестно всички

обстоятелства, които счита за значими без ограничения за представяне на доказателства.

Обжалваното решение е издадено в съответствие с материалния закон. Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република Б. се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от жалбоподателя причини за напускане на държавата по произход не представляват материалноправно основание, по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразно и обосновано административният орган е приел, че кандидатът за закрила не е заявил нито едно обстоятелство, което може да бъде свързано, с която и да е от причините за преследване, посочени в закона.

В проведеното интервю той изрично е отрекъл да е бил обект на преследване от държавата, партия или организация, включително и недържавни субекти, да е имал проблеми, свързани с религията, която изповядва или с етническата си принадлежност. В бежанската си история е заявил единствено, че е напуснал С. заради несигурността за бъдещето, поради незатихващите въоръжени стълкновения. Посочил е, че родителите му и други членове на семейството му продължават да живеят в С., а самият той не е заявил да е бил преследван докато е живял там. Събраните в хода на административното производство доказателства не установяват обективни данни за преследване или за наличие на основателен страх от такова, дължащо се на раса, религия, националност, убеждение. В този аспект, съответен на изискванията на закона е изводът на административния орган за липса на основания, на които на Д. С. да бъде предоставен статут на бежанец.

Правилна и обоснована е и преценката относно липсата на основания за предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила в държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция; изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки заплахи срещу живота или личността поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Разпоредбата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е в пълен синхрон с нормата на чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и лица, които поради други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. В Решение от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 от Съда на Общността (приложимо и по отношение на действащата Директива 95/2011/ЕО) е прието, че разпоредбата на чл. 15 б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета следва да се тълкува в смисъл, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието за представяне на доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на личното му положение елементи, а съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено когато степента на характеризиращото протичащ въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявано от компетентните национални власти, сезирани с молбата за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата - членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига такова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се

смята, че цивилното лице върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тази територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Представените справки от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС относно общото положение и актуалната политическа и икономическа обстановка в С. не съдържат данни за безогледно насилие на територията на страна, поради което няма обективни данни за наличие на основания за предоставяне на хуманитарен статут при условията на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Следва да се отбележи, че административното производство е проведено задълбочено и всестранно, установени са всички релевантни за спора факти, извършена е обективна преценка на наличието на опасностите от преследване и на реалната опасност от тежко посегателство, обсъдена е актуалната обстановка в страната по произход. Приетите като доказателства по делото актуални справки за положението в държавата по произход на кандидата за закрила към 03.04.2025 г. и 19.05.2025 г., изготвени от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС (вх. № МД-02-194 - л. 79 – л. 81 и вх. № МД-02-212 от 19.05.2025 г. – л. 82 – л. 83), също не съдържат информация за наличие на безогледно насилие на територията на цялата страна, в контекста на предпоставките за реален риск от преследване. Отражена е промяната в официалното управление на държавата, като се сочи, че представителите на бившия режим продължават да се помиряват и да уреждат статуса си с временното правителство на страната. Възпроизведени са данни от бюлетини на ВКБООН за непрекъснато увеличаващ се брой на завърнали се в страната бежанци след 08.12.2024 г. и на вътрешно разселени лица по родните им места. Значително подобряване на ситуацията в значителна част от районите на страната е констатирал и специалният пратеник на ООН за С.. За преодоляване на хуманитарната криза, САЩ са предоставили от началото на м. януари 2025 г. т. нар. Общ лиценз, за да позволят обезпечаването на хуманитарни помощи след края на управлението на Б. А..

Изложеното дава основание на настоящия съдебен състав да приеме, че с обжалваното решение обосновано и законосъобразно е прието, че не са налице основанията, визирани в разпоредбите на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на кандидата за закрила Д. К. С., поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. К. С., [дата на раждане] в [населено място], Л., гражданин на С., арабин, адресно регистриран в [населено място], С., мюсюлманин - сунит, ЛНЧ [ЕГН] против Решение № 2819 от 31.03.2025 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, с което е отказано да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут в Република Б., поради липса на основанията по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването на страните.

СЪДИЯ: